

Den hvide kat, den sorte kat

Det sortnede. Var det nu? Var jeg virkelig død? Eller var jeg på vej til det? Var jeg i tunnelen? Jeg rutschede. Sådan føltes det. Jeg fik fornemmelsen af at være kommet til evighedens vaskehal. Store begivenheder for forbi i rasende fart. Det skubbede og skurrede på siden af bilen, og det var kun et spørgsmål om tid, før en skarp genstand ville bore sig gennem bildøren og flå mig i to. Simon, João, Jonas, Alberto – mænd, der hang som brandmands-tråde efter mit liv sammen med min ph.d. og min mormors sengetøj. Heldigvis var der ingen smerte. Pludselig var jeg kommet til lyset, jeg var kommet gennem tunnelen. Alt hvad jeg havde troet på hidtil, Darwin og DNA, skulle jeg virkelig til at revidere det og gøre mig parat til at ryste hånd med Sankt Peter? En smældende mandelatter ramte mig. Havde Gud humor?

”Er vi de heldigste eller hvad?”, grinede Alberto. Jeg åbnede øjnene igen. Jeg kiggede op mod gadelampen. Men der var noget helt galt med vinklen. Forenden på bilen pegede op mod lampen. Vi holdt på en skråning. Jeg turde ikke kigge mig bagud mod afgrunden. Mon vi ville glide længere ned eller hvad? Hvad ville der ske, hvis vi bevægede os? Jeg tænkte på Bond’s babe, Jinx, for hvad ville hun gøre i sådan en situation? Jeg vippede med alle tæer og fingre. Jeg var vist uskadet. En bildør smækkede. Bilen gav sig. Ville vi rutsche yderligere? Det var Alberto, der sådan uden videre var gået ud. Han gik og kiggede på sin indtil for få minutter siden lækre bil. Men hvad med mig? Havde han helt glemt mig? Jeg var på vej til afgrunden, og han kiggede på ridser i lakken. Så stod jeg også ud. Bilen hvilede mod et stengærde på en meget lidt stejl skråning. Han bandede. Jeg svedte. Det drev faktisk ned af kinden på mig. Alberto fik øje på mig, korsede foran sig og hidkaldte Maria og også hendes søn. Det var ikke sved, men blod på min kind. ”Det er ikke alvorligt”, sagde han. Jeg tog min taske og traskede efter ham op på vejen.

Jeg var forvirret, måske chokeret, jeg var vred, mest på mig selv over at være taget med ham, sådan uden videre, og så var jeg lettet. Jeg er ikke særlig tit lettet, men det er lige præcis den følelse, der gør, at mine kinder blusser, og jeg smiler umotiveret. Han troede, at jeg bar over og også blot følte mig heldig. Jeg følte mig som verdens mest uheldige kvinde. En kvinde, der ikke kunne tage vare på sig selv, En kvinde, der var nem at lokke, en kvinde der svigtede alle, der krydsede hendes vej. Jeg begyndte at dunke mig selv i benet med tasken. Det eneste, jeg fik ud af det, var trillende cherrytomater ned ad bjergvejen.

Vi kom til byskiltet for Conversano. Den støvede vej blev afløst af labyrintiske små stræder. Hans tag rundt om livet på mig var fast og så førende, at jeg tænkte tre ting. Vi måtte ligne kærestere, han måtte være vildt god til at danse og helt vildt god til at holde fast på en kvinde i en seng. Jeg hadede mig selv for tankerne. Alberto gik ind bag et forhæng dekoreret med den gamle Marlboro mand. Min mobil bippede.

Jeg fiskede mobilen op. João og Jonas' navne flød sammen for mig. Men begge var hoppet på min legesyge limpind, som virkede som noget, der var tænkt i det forrige årtusinde. I den ene stod der, "om min ild stadig brændte, eller om jeg var ved at fuse ud". I den anden stod der, at "Baris smukkeste pige har lige forladt byen, og om det betød, at hun havde brændt alle broer?" Jeg svarede dem begge med den samme sms. "Ilden kom ud af kontrol. Jeg prøver at bekæmpe skaderne".

Jeg hader Spumante. Alligevel tog jeg imod den iskolde flaske, som Alberto havde med ud fra butikken bag forhænget. Jeg drak grådigt af flasken, som om det var vand. Jeg ramte ved siden af. Det sved i huden. Det løb ned over halsen. Alberto gloede ufiltreret på mig og lignede sig selv fra havnemolen, hvor han havde samlet mig op med to kindkys og et "ti amo".

Pludselig så stod vi der. Foran hans hus, som han sagde og forsøgte at smile smørret. Jeg spurgte, om det var nu, jeg skulle hilse på mama, eller om jeg skulle snige mig med ind? Der er nu noget ved tyre. På en eller anden måde har de alle sammen noget til fælles med Ferdinand. Jeg ved ikke hvorfor, men han gjorde mig oppustet. Oppustet af aggression. Mod alt hvad der kunne have været dejligt, og som ikke længere var det.

I hans stue stod glas og oliven fremme. Jeg var ventet. Var ulykken også planlagt? Var jeg dummere end snot? Jeg havde ondt i hovedet og besluttede mig for at riste ham over sagte ild – som en pinjekerne. "Du ved godt, hvorfor jeg er her, ikke?" Han lignede ikke længere en tyr, mere et får. Han rystede på hovedet. "Jeg er her i Bari på flugt fra mig selv, fordi jeg næsten lige er blevet enke", sagde jeg og håbede, at jeg slog tyren helt ihjel. Tyre kan ikke lide problematiserende piger. En irriterende metallisk lyd ødelagde det hele. Lige bagefter bippede min egen telefon. Vi sad med hver vores mobil i hver vores ende af stuen og besvarede. "Er du ok?" skrev João helt uden James Bond toner. "Jinx er altid ok", svarede jeg. Jeg drak mere Spumante, selvom det får mig til at eksplodere i nys. Så eksploderede min boble, og jeg fortalte Alberto om Simon, om min stakkels brandmands sidste ildebrand. Jeg fortalte ham alt, alt for meget.

Alberto kom over mod mig. Alberto bøjede sig ind over mig. Alberto lugtede alt for meget af Kouros eau de cologne. Men Alberto var stor og stærk, og Alberto ville aldrig forlade mig for en anden ild.

Spumanten var gået i blodet, jeg gik over stregen, og bagefter kunne jeg jo sagtens se, at han havde prøvet at fortælle mig noget, prøvet at stoppe mig. Jeg trak ham ned til min mund. Hans kys var tøvende. Jeg nappede i hans læbe, han svarede ikke igen, og jeg vidste, at jeg skulle passe på.

Pludselig bankede det på døren. En hvid perserkat blev lukket ind. Tyren så stadig fåret ud, jeg var landet i Jens Hansens bondegård, og jeg tændte en smøg og fortrød min fortrolighed. Kejtet tog Alberto katten på skødet. Kejtet aede han den, så jeg kunne se hans store grimme signetring. Kejtet rømmede han sig og sagde, at han skulle hilse fra João. Jeg skoddede.

Jeg skoddede så hårdt, at jeg brændte min finger. Jeg sad med den i et glas vand lidt efter, mens han fortalte, at det hele bare havde været for at teste mig. Albertos nevø var ham jeg kaldte for João. Alberto havde lovet at køre Bond temaet helt ud med klam forførende onkel attitude med hvid kat og ring. "Men så kørte vi ind i det træ, og så blev det hele så anderledes".

Jeg legede med tanken om at sige, at jeg ikke kendte nogen, der hed João. Jeg legede med tanken om at sætte mig overskrævs på skødet af klammeonklen. Jeg legede med tanken om at være en eventyrlysten forskertype, der syntes, det var sjovt at være Jinx. Men jeg var kun en nordjysk, svigtet pige, der havde fået for meget Spumante og en skramme i tindingen. Jeg gik. Da jeg nåede gaden, kørte ladvognen væk i det samme. Jeg prajede en lillefar med bilen fyldt med små uskyldige lam.

Torsdag morgen. Dagen, jeg havde glædet mig til. Glæden var punkteret, min boble var bristet. Jeg var blevet svigtet, og jeg havde selv svigtet. Det gamle tema, der forfulgte mig. Havde det ingen ende? Jeg trak en gammel T-shirt over hovedet og begyndte at lave en læseplan. Efter ti minutters hårdt arbejde, satte jeg mig ud på den morgenfugtige balkon med en smøg. Kvinden overfor slog skodderne op. Hendes hår stod ud til alle sider. Først troede jeg, at hun var blevet araber. Men hun græd. Hulkede. Skabte sig.

Så checkede jeg min mail. "Det er torsdag. Vi må ses nu. Jeg kan ikke vente. Jeg har noget, jeg vil dele med dig", skrev han. "Andet end din søde onkel?". "Jeg er et kvaj. Jeg er ikke din James, jeg er bare João. Mød mig til frokost på "Carpe Diem". João skulle ikke undslippe. João skulle vide, hvad han var gået glip af ved at ville teste mig. Aftenens hændelser gav mig lige det tvist af farlig kant, som havde været væk så længe. Det var som om, Jinx voksede helt frem i mig, en Jinx der er ved at løse missionens gåde, og som har fundet ud af, hvor meget jeg-elsker-alle-piger-og-bliver-aldrig-helt-voksen Peter Pan og James Bond egentlig har til fælles. Bare hårfarven i de gode gamle Roger Moore tider.

Bordet stod afsides, og terrassen hang lidt udover bjerget. "La Traviata" gjaldede ud over det hele, og ham jeg kaldte for João tømte sin caipirinha. Klokkeren var tolv, og han var vel italiener som Alberto, men måske også portugiser, der drak den brasilianske nationaldrink om formiddagen. Det var lykkedes João at forvirre mig endnu engang. Det var lykkedes ham at gøre mig vred, nysgerrig, længselsfuld. Han havde krammet på mig. Han vidste det bare ikke.

Jeg havde røget mange smøger, mens jeg planlagde min entre på restauranten. Min bedste kjole var fundet frem. Den var gennemknappet, langærmet og alt andet end gennemsigtig. Men den havde små kig til skuldrene holdt sammen af perlemorsknapper, arvet fra min mormor. Den var blå som midnatstimen, som min sjæl, som min alvor. Den var rundskåret. Den faldt formidabelt. Med høje sandaler lignede jeg en diva. Jeg havde bukket håret op i spidserne, og jeg vidste, at jeg lignede en anden Bond-babe, Bo Derek, da jeg skred gennem lokalet.

Han rejste sig. Væk for evigt var pizzabakkemanden. Væk for evigt var den ranglede ladvognsejer, der hver aften hentede kvinden overfor. Væk var ethvert spor af Alberto. I stedet rejste en mand sig med sorte øjne, kløft i hagen, bedrøvede kinder og hårde kæber. Han sagde ikke en lyd. Han åd mig ikke med øjnene, han smilede ikke, han var ren sten.

"Jeg er vred på dig, Nina Marie." Hans stemme var anderledes, end jeg havde forestillet mig. Ingen sarkasme eller latter. Kun virkelighed og mørke. "Jinx gør, hvad der passer hende", svarede jeg. "Jeg gider ikke lege mere, jeg gik for langt, og det gjorde du også", sagde han monotont. "Hvornår gik jeg for langt? Mens du dobbeltdatede min nabo og mig?". Han svarede ikke, men rev min stol ud. Jeg smækkede mig ned på den og ville tænde en smøg, men han var mig for hurtig. Hans lighter kom frem før min.

Maden kom, selvom jeg intet menukort havde set. Udsigten over Bari var formidabel. Adriaterhavet glimtede af krystaller, der var perler i vinen, og den sorte pasta dryppede af saft fra de grillede blæksprutter. Mine læber blev fugtige af olivenolien fra min caprese salat, og jeg mærkede et indre pres af vand i øregangene. Jeg troede, jeg var vred, men jeg var noget andet. "Hvad vil du mig?", spurgte jeg. "Vise dig Bari – og Brasilien". Jeg så det. Hans øjne strejfede min læber, og han hadede sikkert sig selv for det. Noget blødt strejfede mine ankler. Jeg tænkte, hvorfor ikke og strakte villigt vristen. En sort kat hoppede op i mit skød. Jeg hvinede, og han sprang op, klar til at redde mig. Vi lo. Vi var i gang. Vi havde fået katten som nyt legetæppe. Vi bagtalte onklen, lejligheden, Kouros'en, bilen, den hvide kat. Jeg løftede den sorte kat op og kærtegnede den. Han smilede. Når han smilede, så blev hans sorte øjne brune. Hans bedrøvede kinder blev runde, og han kunne ikke lade være med at lade hånden glide hen over brystkassen.

"Men du kyssede ham?". "Ja. Jeg kyssede ham. Jeg havde måske også gjort meget andet, hvis katten ikke havde forstyrret". "Forstyrret hvad?", sagde João. Jeg rejste mig, tændte en smøg ud over udsigten, tænkte på hvor længe siden det var, at jeg havde ladet mig forstyrre. Jeg prøvede, om jeg kunne høre havet over rullestenene. Simon. Som elskede mig. Som havde leget med mig. Måske var det slet ikke sket, hvis nu... måske var det virkelig min skyld, måske kunne jeg have reddet hans liv, hvis jeg bare havde overhørt ham...

João stillede sig ved min side og røg. Han stod meget tæt. Det var rart. "Alberto fortalte mig om Simon", sagde han. "Pas på hvad du siger". Han lod fingeren følge min lille flænge i tindingen. Så lagde han armen om mig, egentlig venskabeligt. Jeg lagde hovedet på hans skulder. Så stod vi sådan lidt.

Tiramisu og kaffe kom ind. En nonne gik gennem restauranten. Tiggende. "Tigger nonner?" Han rystede bare på hovedet. Hun satte sig ved nabobordet, og min tiramisu var lidt for tør. João røg videre. Nonnen begyndte at pege og grine. Hendes tænder lignede lodrette skodder. Jeg rynkede brynene. João sagde noget til hende, som jeg ikke forstod. Jeg lagde min hånd over hans. "Hey, jeg er ked af, du er vred på mig, men jeg er ikke vred på dig mere. Heller ikke på din onkel". "Skal vi sejle ind i grotten?", spurgte han. "Jeg tror, den vil klæde dig." "Hvordan", spurgte jeg og sparkede mine høje sandaler af. Klinkerne var varme, og katten var der stadig. Eller også var det hans ben. "De små knapper på din skulder – de passer godt til farverne derinde. Og så dine øjne." Han lænede sig ind over bordet. Jeg rykkede mig væk. "Skal vi ikke gå nu?", sagde jeg. Vi masede os forbi nonnen, hoppede over katten, og jeg havde mine sandaler i hånden, da han pressede mig blidt op ad ladvognen. Parkeringspladsen var næsten tom, kun enkelte marcherede over den med perlegruset larmende under deres fødder. Hans fingre spillede på mine perlemorsknapper, og en enkelt gang strejfede hans

fingerspidser min hud. Jeg tog ham om kæben, drejede hans ansigt mod mig. Jeg kunne lugte hans kaffe, hans cigaretter, og hans øjne blev sorte igen. En dør smækkede, mere kværnende perlegrus. Jeg kunne mærke, hvordan mine bryster hævede og sænkede sig mod hans brystkasse, og så kunne jeg mærke hans læber. Jeg havde stadig sandalerne i hånden, da hans tunge trængte ind i mig. Foran mig syntes jeg, at jeg så rådvildhed, vildskab og alt, alt for meget fart. I det samme låste jeg øjnene fast i Jonas', der kom løbende mod os.